

EVANKELIUMIA KAIKILLE LUODUILLE

Väinö Hotti

Tehtäväksi anto kirkolle

Ennen taivaaseen menoaan Jeesus antoi seurakunnalle tehtävän: **evankeliumin julistamisen**. Seurakunnan tuli toiminnassaan pitäytyä tähän. Seurakunnalla ei ollut lupaa jättää mitään lähetyskäskystä pois, mutta ei myöskään mitään siihen lisätä. Viimeisellä tuomiolla kirkko vaaditaan edesvastuuseen siitä, miten tunnollisesti se oli noudattanut lähettäjänsä käskyä.

”Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, niin Jumala on paneva hänen päällensä ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan; ja jos joku ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin Jumala on ottava pois sen osan, mikä hänellä on elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kirjoitettu” (Ilm.22:18-20).

Lähetyskäsky

”Ja hän sanoi heille: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen” (Mark.16:15,16).

Kulkutien tarkistus

Lähetyskäsky tarjoaa kirkolle tilaisuuden kulkutien tarkistukseen:

*”Koska se (kirkko) ei ole, kuten Rooma opettaa omastaan, sine macula et ruca, sen on alati tarkistettava kulkutietään: **ecclesia semper reformanda est**”* (Tiilikä, Kristilliset kirkot ja muut yhteisöt, s.262).

Pelastuksen evankeliumi

Evankeliumi uskottuna tuottaa pelastuksen. Evankeliumin julistajan virka on siksi maailman arvokkain virka! Evankeliumi ei tosin automaattisesti pelastaa ketään, vaan se edellyttää **vastaanottamista**.

”Hän tuli omiansa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä” (Joh.1:11,12).

”Varokaamme siis, koska lupaus päästä hänen lepoonsa vielä pysyy varmana, ettei vain havaittaisi kenenkään teistä jääneen taipaleelle. Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niinkuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat” (Hebr.4:1,2).

Kenelle annettu?

Evankeliumin eteenpäin vieminen on uskottu kaikille Jeesuksen vastaanottaneille. Tämä tehtävä ei ole annettu millekään kirkkokunnalle tai ryhmälle. Vain uskova on edellytykset julistaa evankeliumia oikein. Kaikki evankeliumi ei ole oikeaa pelastavaa evankeliumia. Saatana käytyreinen julistaa ”toista evankeliumia”:

”Minua kummastuttaa, että te niin äkkiä käännytte hänestä, joka on kutsunut teidät Kristuksen armossa, pois **toisenlaiseen evankeliumiin**, joka kuitenkin ei ole mikään toinen; on vain eräitä, jotka hämmentävät teitä ja tahtovat vääristellä Kristuksen evankeliumin. Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, **hän olkoon kirottu**” (Gal.1:6-8).

Mitä on evankeliumi?

Se on **ilosanoma**:

”Mutta enkeli sanoi heille: ”Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille **suuren ilon**, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa” (Luuk.2:10,11).

Laki ja evankeliumi

Laajemmin ajatellen evankeliumi käsittää sekä lain että evankeliumin:

”Jumalan sana on lakia ja evankeliumia. Laki ilmaisee meille Jumalan pyhän tahdon ja kurittaa meitä Kristuksen luo. Evankeliumi on iloinen sanoma Jumalan armosta, joka tarjotaan meille Kristuksessa” (KO 55, Kristinoppi 1948).

Lain kieltäminen – antinomismi

Antinomisti julistaa ”halpaa armoa”. Evankeliumi on meille syntisille ilmaista, mutta sitä se ei ollut Jumalalle ja Jeesukselle:

”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä” (Joh.3:16).

”Luther sanoi, että kukaan paaveista ei ole häntä kiusannut niin paljon kuin Agricola (Johannes). Agricola väitti, että katumusta ei synnytä laki, vaan evankeliumi, joten kristillisessä kirkossa ei sovi lainkaan saarnata lakia. ’Kymmenen käskyä kuuluu raastupaan eikä saarnastuoliin. Kaikki ne, jotka ovat tekemisissä Mooseksen kanssa, menevä varmasti perkeleen huomaan. Hirteen Mooseksineen!’” (Tunnustuskirjat, s.53).

”On syytä varoa uskonnollista helppoheikkisyyttä. Evankeliumi on ilosanoma, muttei siirappia” (Niilo Tuomenoksa).

Lain ja evankeliumin erotus

*”Kirkossa on erikoisen ihanana valona mitä huolellisimmin pidettävä voimassa **lain ja evankeliumin erotus**, sillä sen avulla – Pyhän Paavalin neuvon mukaan – Jumalan sanaa oikein jaetaan”* (TK. s.428).

Lain tehtävä

”Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä; sentähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teosta; sillä **lain kautta tulee synnin tunto**” (Room.3:19,20).

”Niinmuodoin on laista tullut meille **kasvattaja Kristukseen, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme**” (Gal.3:24).

Lain kolme tehtävää

1. Kääntymättömien ihmisten saattaminen heidän syntiensä tuntemukseen.
2. Uskovien saattamiseksi jatkuvasti parannuksen paikalle (tuhlaajapojan paikalle).
3. Kurittaa Kristuksen luo.

Uskovan suhde maailmaan

Lähetyskäsken toteuttaminen. Maailma on objekti (kohde) evankeliumille. Uskovan tehtävä on maailman kääntäminen evankeliumin avulla. Uskova on omalla paikallaan lähetysaarnaja ilman lomaa 24/7.

Kaksoistehtävä

”Ja Jeesus tuli heidän tykönsä ja puhui heille ja sanoi: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti” (Matt.28:18-20).

Seurakunnalle avautuu maailman suhteen selkeästi kaksi tehtävää: 1. **Evankelioiminen.** 2.

Kristillisen etiikan opettaminen uskoon tulleille. Näihin seurakunnan tulee pitäytyä. Muu ”kansan sivistäminen ja valistaminen” on ulkopuolella kirkolle uskotun tehtävän!

Harhautumista

Vuosisatojen saatossa kirkko on pahasti harhautunut varsinaisesta ja alkuperäisestä tehtävästään. Ratkaiseva tässä on vuosiluku 300, jolloin kristinusko tuli Rooman valtionuskonnoksi. Silloin maailma tulvi kirkkoon – jako kahteen hävisi. Se on lähtenyt viihdyttämään ihmistä; se on sotkeutunut ”tämänpuoleisiin”. Kirkosta on tullut **psykokirkko!**

”Ihmisten huolien ja vaikeuksien hälventäminen ei ole mitenkään erityisesti kristillinen tehtävä. Joka sellaiseen ryhtyy, tietäköön ja tiedostakoon sen, mitä saksalainen teologi Hans Asmussen sanoi kerran jollekin papille: ’Tämä ihminen odottaa sinulta sellaista, millä ei ole mitään tekemistä sinun pappiskutsumuksesi kanssa.’ Epäuskaiselle ihmiselle kirkolla ei kirkkona pitäisi olla Jumalan lain ohella muuta annettavaa kuin kehoitus kääntymiseen ja Jumalan armon omistamiseen” (Lasse Marjokorpi, Kirkon kuoleman sairaus, s.29).

Lähetyskäsken velvoitus

- evankelioiminen
- lain ja evankeliumin julistus
- saarna rististä
- saarna Kristuksesta
- saarna pelastuksesta
- kaiken Jeesuksen opetuksen esiintuonti
- kristillinen etiikka

”Ja Filippus meni Samarian kaupunkiin ja saarnasi heille Kristusta” (Apt.8:5).

Kristillisten arvojen julistus

On helppo todeta, ettei lähetyskäskyyn sisälly kehoitus ”kristillisten arvojen julistamisesta”. Saatana on suuri jäljittelijä. Häpeämättömästi se käy seurakunnan kimppuun. Luther: *”Mihin Kristuksen seurakunta rakentaa kirkon, saatana rakentaa naapuriin kappelin.”*

Saatana on ovela pettäjä. Kaikki edellä olevat Raamatun ohjeet se niputtaa yhteen lauseeseen: KRISTILLISET ARVOT! Tällä epämääräisellä paketilla ratsastetaan mm. vaaleissa. Tämän kaiken takana on valkea-asuinen PERKELE.

Puhe kristillisistä arvoista ei ole lainsaarnaa; kukaan ei sen kautta tule synnintuntoon. Tämä ei myöskään ole evankeliumia; kukaan ei sitä kuullessaan pääse iloitsemaan autuudestaan. Se ei paranna eikä pahenna ketään. SE ON LAIN JA EVANKELIUMIN SEKOITUS! Tunnustuskirjat hylkäävät tämän harhaoppina.

”Eikä ihme; sillä itse saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi” (2. Kor.11:14).

Raamattua – soveltuvin osin

”Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti” (Matt.28:20).

Jeesus ja pyhä Henki ovat sitoutuneet kulkemaan uskovan kanssa jatkuvasti, päivät ja yöt – aina maailman loppuun asti! Tähän on vain yksi poikkeus: Kun on kyseessä **maallinen regimentti**, silloin uskova ottaa neuvonantajakseen pimeän ja synnin sumentaman järkensä – MARTTI LUTHERIN VALTAKIRJALLA!

Jeesus on aarre

Jeesus on annettu tieksi sekä hengelliseen että maalliseen viisauteen:

”Herran pelko on viisauden alku, hyvä ymmärrys kaikille, jotka sitä noudattavat. Hänen ylistyksensä pysyy iankaikkisesti” (Ps.111:10).

”Ja hänen päällensä lepää Herran Henki, viisauden ja ymmärryksen henki, neuvon ja voiman henki, tiedon ja Herran pelon henki” (Jes.11:2).

”Viisaat saavat häpeän, kauhistuvat ja joutuvat kiinni. Katso, he ovat hyljänneet Herran sanan - mitä heillä on viisautta? (Jer.8:9).

”Sillä hänessä luotiin kaikki, mikä taivaissa ja mikä maan päällä on, näkyväiset ja näkymättömät, olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttansa ja häneen, ja hän on ennen kaikkia, ja hänessä pysyy kaikki voimassa. Ja hän on ruumiin, se on: seurakunnan, pää; hän, joka on alku, esikoinen kuolleista nousseitten joukossa, että hän olisi kaikessa ensimmäinen. Sillä Jumala näki hyväksi, että kaikki täyveys hänessä asuisi” (Kol.1:16-19).

”Sillä minä tahdon, että te tiedätte, kuinka suuri kilvoittelu minulla on teidän tähtenne ja laodikealaisten ja kaikkien tähden, jotka eivät ole minun ruumiillisia kasvojani nähneet, että heidän sydämensä, yhteenliittyneinä rakkaudessa, saivat kehoitusta omistamaan täyden ymmärtämyksen koko rikkauden ja pääsivät tuntemaan Jumalan salaisuuden, **Kristuksen, jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkettyinä**” (Kol.2:1-3).

”Te teette Jumalan sanan tyhjäksi perinnäissäännöllänne, jonka olette säätäneet” (Mark.7:13).

Kirkko koulumestarina

Satoja vuosia sitten on voitu perustella kirkon toimiminen kansan sivistäjänä. Tänään kirkolla olisi kaikki mahdollisuuden keskittyä omaan kallisarvoiseen tehtäväänsä.

Gustaf Johansson, arvostettu kirkonmies oli tässä kysymyksessä harhassa. Johansson ei pitäytynyt Raamattuun! Hän antaa ymmärtää, että kirkon oli ”pakko” hylätä Raamatun ohjeet seurakuntaopissa. Itse asiassa kyseessä oli kirkon valtapyyteet. Kirkko ei tyytynyt olemaan Herran vähäinen ja halveksittu lauma, vaan halusi kateederille. Vaikka Tunnustuskirjat selvästi sanoo kirkkoa ”pyhien yhteisöksi”, tässä kohden se räikeästi käytännössä toimii omia periaatteitaan vastaan.

”On ollut välttämätöntä, ettei Kristuksen kirkko ole jättänyt kansojen kasvatustointa pakanakunnalle, vaikka sen on täytynytkin voidakseen suorittaa tämän tehtävän, ottaa piiriinsä paljon sellaisia, joissa ei ole omakohtaista uskonelämää” (Yrjö J.E.Alanen, Gustaf Johansson, s.157).

Jos ja kun kansankirkko on hyväksynyt piiriinsä niitä, ”joissa ei ole omakohtaista uskonelämää”, se on samalla suostunut kirkon olemuksen (substanssin) muuttamiseen. Kristuksen seurakunta on samalla muuttunut epäraamatulliseksi kirkoksi, jossa Jumalan sanan sijasta KANSA PÄÄTTÄÄ. Toisaalta tämä kansan päättäminen on selkeä kopio maallisesta yhteiskunnasta. ”Villakoiran ydin” on, kuka viime kädessä käyttää kirkon päätösvaltaa, Raamattu vai kansa? Tähän liittyy kiinteästi se, ketkä ovat kirkossa enemmistönä, uskovat vai kääntymättömät. Demokratia vaatii, että vähemmistön on alistuttava enemmistön tahtoon. Tämä on realismia sekä yhteiskunnassa että kirkossa!

KIRKKO JA KAUPUNKI 7.9.2017

– Tämä kirkko laiminlyö teologian ja unohtaa menneisyytensä. Uskonpuhdistuksen merkivuonnakin toistellaan, että kirkkoa tulee jatkuvasti uudistaa, mutta ei **Luther** niin ajatellut. Hän halusi palata Raamattuun, Junkkaala selittää.

– Jos ajatellaan, että kirkon piti muuttaa tämä maailma, niin nyt on käynyt toisinpäin. Maailma muuttaa kirkkoa.

Ongelman ydin on yksinkertainen: kirkko ei keskity siihen, mihin sen pitäisi: Jumalaan ja tuonpuoleiseen.

– Jos kirkossa puhutaan samoista asioista kuin päivän uutisissa, miksi ihmiset menisivät kirkkoon?

Yksi kirkon kompastuskivi on demokratia, Timo Junkkaala ajattelee.

Kirkon pitäisi puhua Jumalasta, ja Jumala puhuu ihmisille Raamatussa. Jos kirkon asioista päättävät ihmiset eivät sitoudu Raamattuun, kirkko on tuuliajolla.

Juuri niin Suomen luterilaisessa kirkossa Junkkaalan mukaan tapahtuu.

– Jumalan sanan pitäisi olla se ainoa ääni, joka kirkolla on. Jos kirkko sen kadottaa, se on vain tämän maailman kaiku, Junkkaala sanoo.

Kirkon ylin päättävä elin on kirkolliskokous. Seurakuntien luottamushenkilöt äänestävät kirkolliskokoukseen edustajansa, ja edustajat päättävät kirkon opista äänestämällä.

Demokraattisen menetelmän ja Jumalan sanan yhdistäminen näyttää Junkkaalasta olevan vaikea tie. Ei hän osaa suoralta kädeltä sanoa, miten kirkon hallinto pitäisi järjestää – mutta ei ainakaan näin. (Timo Junkkaala, Kirkko ja kaupunki, 7.9.2017).

***Leif Nummela** kehottaa kuuntelemaan, mistä Suomen luterilaisen kirkon piispat puhuvat, kun he avaavat suunsa mediassa.*

Turvapaikanhakijoista, yhteiskunnasta, luonnonsuojelusta ja sen sellaisesta.

– Eivät siitä, että Jeesus on Jumalan Poika joka kuoli meidän puolestamme ja että meidän pitäisi uskoa häneen päästäksemme taivaaseen. Jos ei usko Jeesukseen, joutuu kuoleman jälkeen helvettiin. Ei ne puhu siitä, Nummela toteaa...

– Osallistuin vuonna 2015 Kouvolan kirkkopäivillä paneeliin, jossa oli viisi pappia ja yksi piispa. Yksikään heistä ei voinut seistä sen takana, että Jeesus on ehdottomasti ainoa tie.

Niin Jeesus itse sanoo Johanneksen evankeliumissa: "Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani."

Sitä kirkon pitäisi Leif Nummelan mukaan julistaa. Kun joku mainitsee luterilaisen kirkon, ihmisten pitäisi ajatella, että ah, se on se paikka jossa puhutaan koko ajan Jeesuksesta.

– Mutta sitä sinä et kuule (Leif Nummela, Kirkko ja kaupunki, 7.9.2017)